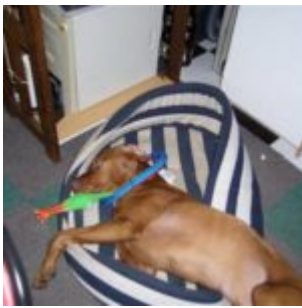

Začalo to hezky už v pátek. Nejdřív maximalistickou vycházkou, kterou jsem s Ešusem po delší době (po týdnu) podnikla do polí (přiznám se, že v zimě potmě na pole ve všední den nechodím) a která trvala přes dvě a půl hodiny. A pak návštěvou. A to hned návštěvou z nejoblíbenějších. Přijela totiž moje sestra, kterou Náčelník Zrzavá huba velmi oblibuje.

Dalo by se říci, že převelice oblibuje a vítací rituál je vždy tak bouřlivý, že hrozí demolice našeho paneláku.

Z tohoto důvodu jsem tentokrát uvítací ceremoniál přesunula raději na chodník. Představa, že znovu zdobím vánočně okrášlený byt, se mi totiž ani trošku nelíbila. Venku mohl Ešus vypustit páru a popustit uzdu své bujnosti. Jako pokaždé, odlovil si Zrzavohubec ségru, položil jí tlapy kolem krku a špital jí pod lampou do ouška nějaké úžasnosti. Hotoví milenci. Chybělo jen, aby housle zašmidlaly nějakou tu dojemnou hudbu a bylo to jak v áámerickém dojáku.

Natahaly jsme do bytu dárky a ségra nevydržela. K Davidově “opravdu velké radosti” dala Ešusovi k rozbalení jeho vánoční dárek. Pískavého pajduláka Sněhuláka. Zatímco já vybírám hračky sice pískací, ale trpící dušností, takže jejich pískání jest spíše kníkáním, tak sestra moje předobrá jest asi z halasného kraje. Cokoliv koupí, má hlas jako kdyby Pavarotti nasadil vysoké Cé. Jakmile se Ešus zahlodnul pajdulákovi do pupku ozval se zvuk, že mrtvoly vstávaly. Netrvalo dlouho a vstal i David. Vyrval Ešusovi milého pajduláka Sněhuláka a umístil ho na lednici. Moc si tím ale nepomohl. Místo pískání hračky jsme teď poslouchali pískání zrzavého nešťastníka.

Aby nebyl Zrzavohubec tak nešťastný, naservírovali jsme mu, stejně jako předloni, jeden

“předvánoční dárek”. V sobotu jsme vyrazili na společné venčení s vižlí slečnou Aischou. A aby byl na celé to venčení ještě víc natěšený, zlobily jsme ho se ségrou celý páteční večer tím, že jsme se ho v pětiminutových intervalech ptaly, kdeže je ta jeho Aischa??? Chudák, běhal zmateně po bytě, Aischu hledal a pak nakonec vždycky skončil v pokoji, opřený o parapet a vyhlížel z okna svou milovanou. Tedy - jednu z mnoha milovaných. Protože jich má povícero a není schopen si ujasnit, jestli miluje víc Majora Mrňavku, ke které kdysi vzplál láskou a váchní velikou. Nebo Aischu, s kterou se může honit a rvát, tak jak se jen vižla umí honit a rvát s jinou vižlou. A nebo nakonec Natynku, která si pro něj domů chodí?? Těžká volba.

Pro tentokrát to ale vyhrála Aischa. Důvod? Byla přece po ruce. Sraz byl na Bílé hoře. Po setkání následoval obvyklý kolotoč potrhlostí, který jsou schopni ti dva vyprodukovat a pak už se mazalo na procházku do obory. Sice nebyl sníh, ale bylo krásně. Stromy a tráva ojiněné, pěkně mrzlo. My jsme ovšem byli vybavení, takže jsme po chvilce udělali technickou přestávku. David sundal batoh, vytáhnul termosku, hrníčky a dali jsme si svářo. Zrzavci též smysluplně využili nastalé pauzy a “servali se až chlupy lítaly”. Ešus byl celý blažený, protože podle jeho názoru není nad to, než když se můžete se svou milovanou pořádně navzájem zmasit, ona vám semo-tamo proštípne kožich a vy ji na oplátku párkrát nakopete zadníma nohama do hlavy.

Při druhé svářové přestávce jsem objevila obří kládu a mrskla jsem ji dolů z kopce. A měli jsme od párečku zrzavců na chvilku pokoj. Ešus se snažil kládu vytáhnout po příkrém svahu nahoru a Aischa mu do toho hlasitě kafrala. Asi proto, že mu to - vzhledem k velikosti a váze vlečeného tělesa - trvalo tak dlouho a ona se nemohla dočkat, až mu to sebere. Dolů pro kládu, jako inteligentní psí žena, pochopitelně nešla. Počkala, až to primitivní samec vytáhne nahoru a pak šla do toho. Což způsobilo, že Ešus, jako gentleman, šel od toho. Za dvě minuty nato už zase oba vířili prostorem a na kládu si ani nevzdychli. Po dvou hodinách procházení jsme se všichni rozloučili a popřáli si hezké Vánoce. Ešus si doma blaženě zalezl do bydlíku a mohl si nechat zdát o tom, jestli byl dostatečně hodný na to, aby přišel ten psí Ježíšek. Byl tak servaný, že ani neasistoval při zdobení stromečku.

Aby mi to nebylo líto, přidružil se tentokrát Kostičík a zdobili jsme spolu. Po nějaké době jsem měla obavy, že začnu šilhat, protože jsem jedním okem sledovala co dělám a druhým okem jsem si musela hlídat skleničku s vaječný koňakem, na který měl Košta spadeno. Co

všechno jsme si od něj vyslechla, nemůžu moc publikovat, neb toho moc neprošlo cenzurou. Krom toho, že jsem se dozvěděla, že: "Moc křičíš!!" a "Ty přijdeš!" mi bylo sděleno i že: "Potřebuju svíčku!" a "Samý šutry!" Poslední co mohu publikovat je věta: "Veselej ptáčínek". Zbytek se nedá vysílat před desátou večerní.

V neděli ráno jsem si s Ešusem stříhla pohodovou ranní procházku, která nebyla, jako ve všední den, jen ryze venčící, ale byla i lítací a hrací. Potkali jsme se totiž z Míšou, což je jeden ze dvou Ešusových kamarádů - pséků, kterých se Ešus nebojí a nehudrá na ně. Čoklíci lítali a bylo to na ně moc prima pokoukání. Pak musel Zrzavohubec přetrpět dobu, kdy panička klohnla v kuchyni dvacet kilo salátu, padesát druhů pomazánek na veču a jiné podružnosti, aby se konečně dočkal své odpolední prochajdy s balónkem do polí. Nevím kdo si to užíval víc. Jestli my, když jsme se jen tak bezcílně mohli cárat po okolí, a nebo Ešus, že nás má venku oba pohromadě, jen a jen pro sebe a mohlo se lítat, honit a blbnout. Pak už jen hezky zabalit zbytek dárků, dokončit přípravy a šup do peří a pelíšku, abychom ráno mohli vyhlížet Jéžiška.

Někteří si jeho návštěvu zasloužili víc - třeba zrovinka JÁ!! a někteří míň - Ešus. A někteří pravděpodobně vůbec. Soudě podle monologu, který David zaslechl ráno při venčení Ešusa. Z křoví pod balkonem se totiž prý ozvalo zoufalé zvolání: "Je sice Štědrej den, neměla bych tě mlátit! Ale zmlátím tě!!!!" Pravděpodobně tam dostával svoje jakýsi delikvent-degustátor, který si dal nějaký ten chutný předkrm a připravil se tak tutově o následnou nadílku. Nadílku pod stromečkem myslím. Že dostal nadílku na zadel, tak o tom nepochybuji. Ešus ale zase až tak moc nezlobil, protože Ježíšek na něj nezapomněl a přinesl mu nerozžvýkatelný, plovoucí kroužek, několikeromnoho žvýkacích kostí, plyšového medvídka, plyšovou mičudku a!!!! pískací slečnu Kachničku s vyšpulenýma očima. Slečna Kachnička jest velikostně velmi vhodný dárek, neb se s ní při běhání dá třepáním krásně mlátit do makovice. A ještě navrch vyluzuje poměrně autentický zvukový doprovod.

Z tohoto důvodu byla i obdarovanému velmi rychle páníčkem zabavena a vydána zpět až při procházce na Hod Boží v Hostivicích. Ešusova radost neznala mezí. Milou slečnu Kachničku ihned důkladně zavraždil zardoušením a zmizel do dálky za mohutného třepání Kachničkou a otloukáním si makovice. Z huby mu na jedné straně čouhal oranžový zobák a na druhé straně řvavě rudé kachní pařátky třepající se jak šnuptychl z rychlíku. Když jsme dorazili k rybníku, hopíkoval už nadšeně na břehu a s jiskrou v oku očekával, že mu páníček mrskne

slečnu Kachničku do vody. Mrsknul. Jenže... rybník byl zamrzlý a tak si Ešus užil trošku toho divení. Ale opravdu jen trošku.

Pak už se do toho obul s vervou profesionála a zdatně bruslil po ledu. K obveselení kolembuslících. Nebyla bych to ani já, aby mě nenapadla nějaká ta komplikace. Ale už se lepším, takže jsem si nechala pro sebe obavy z toho, že si to naše zrzavý Potrhdílo při své pomatenosti snad zláme všechny čtyři nohy najednou a my tak pojedeme hned na Hod Boží na veterinu. Naštěstí byl Ešusův andělíček strážníček ve službě a tak přes všechny ty vylomeniny, které Ešus na rybníku provozoval zůstal celý a nerozlámán. Doma si dal teplý vývar, my si dali teplé svářo a svalili se spokojeně zpátky k pohádkám u televize.

Na Štěpána jsme si dali opět obří prochajdu do polí a Ešus po dlouhé době potkal jednu ze svých kamarádek - bullteriérku Bonitku. Uvítání bylo úměrné době, kdy se ti dva neviděli a Ešus si užíval, že má vedle sebe nerozbitnou kamarádku. Že do ní může naběhnout plnou rychlostí, vrazit do ní a Bonitce se nic nestane. Naopak se hbitě otočí a štípne ho do kožichu. Když se takhle hezky uvítali, věnovali se po nějaké době každý své oblíbené činnosti. Ešus balónkování, kdy panička kope tenisák do dálav - tentokrát vylepšeno o to, že v "dálavách" čekal páníček, který se tenisáku obratem zmocnil a poslal ho do ještě větších dálav a čokl se mohl ulítat, jak lítal sem a tam. Aby David nebyl v těch dálavách asi tak nějak osamocen, rozhodla se Bonitka dělat mu společnost. No tedy ani ne tak Davidovi, jako jeho botám, do kterých se zamilovala a měla tendenci je ohlodávat. Čímž způsobila, že se David mezi kopáním tenisáku, ve snaze uniknout Bonitčinému hlodání, přiučil i některým stepařským krokům.

Protože David není žádné ořezávátko, porešil svou situaci tím, že milé hlodavkyni nabídl velmi lákavou alternativu. Volně loženou pneumatiku. A tomu žádná pořádná bullteriéri

dáma nemůže odolat. Zvláště, když se s ní o tu gumu někdo přetahuje. Takže David v jednu chvíli kopal do tenisáku, aby vzápětí mohl na druhou stranu vrhat pneumatiku. A takto jsme společnými silami dorazili až na konec polí a luk, kde jsme se rozloučili a pneumatiku a Bonitku převzala zase panička.

Na druhý den jsme měli naplánovaný výlet, který jsme z provozních důvodů museli zrušit a tak jsem s Ešusem vyrazila do polí. Opět s tenisákem a přibráli jsme i aportovací činku. Tenisák prý dobrý, to bychom mohli pořád. Dokonce i když se k nám přidružila kámoška Cora (fenka Rhodéského ridgebacka). Zrzavohubec se nejdřív s Corou přivítal, jako kdyby se roky neviděli a pak už prý :“Házej, házej!!” Obočí jsem měla údivem až na zátylku. Ešus Coru miluje, vždycky jí přemlouvá k dětidělání. A teď nic? No jo. Co se divím. Jak jsem zjistila dodatečně, je Cora vykastrovaná. Nicméně, nechci býti špatným prorokem, ale jakmile Náčelník Zrzavá huba zjistí, že by spolu s Corou mohli prubnout bezpečný sex, nasáčkuje se ke Coře domů natotata a nechá se adoptovat.

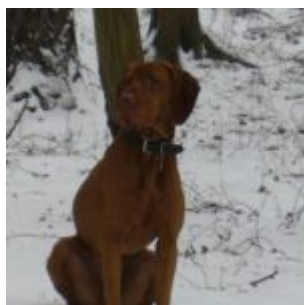
Dál do polí jsme už potom šli sami a Ešus začal stávkovat. Rozhodl se, že má asi svou stotřicátouprvní vlnu “puberty” a aportek ho tudíž vůbec nezajímá. Jakmile bylo hozeno, nadšeně se rozeběhl, u aportku ovšem kouknul na paničku, hodil ksicht č. 25 a šel se nutně vyčůrat... poválet se v trávě... počuchat si v okolí... a tak porůznu. Paničku mohl šlak trefit. No ale ovládla se a když teda to nepůjde dobrovolně, půjde to nedobrovolně. Zrzavý zmetek šel na vodítko, aportek byl hozen a.... vzorně 3x přinesen. Počtvrté jsme si to zkusili bez vodítka a hele! Ono to jde! Ať mi někdo vysvětlí pochody v té zrzavé mozkovně!! Dostane ten můj pitomec někdy rozum, bez toho, že by stávkoval? Večer jako sváteční bonus “dostal” další vycházku s Aischou, kdy se prý bezvadně navzájem proběhali a domordovali. Celé to ještě zakončil honičkou s kokršpanělem Montym a “rvačkou” s Míšou, který je taky tak báječně rychlý (aby ne, když má v sobě kus kolie).

V pátek jsme si stříhli ten slibovaný výlet. Vyjeli jsme - já zase nevěděla kam - a zaparkovali v Peruci. Šli jsme se podívat na jeden z nejstarších českých stromů. Dub, kde se scházel Oldřich s Boženou. Myslím, že je u nás jen málo takhle majestátních stromů. U takového letitého velikána si uvědomíte, jak jsme my lidi nanicovatí. Copak dokážeme být na světě víc než tisíc let? A přestát dva požáry? Kdepak, člověk si pořád namlouvá, jaký je to pán tvorstva a je přitom úplná nula.

Což bylo pochopitelně našemu zrzavému Dutohlávkovi zcela jedno a: "Nula, nebo desítka, hlavně už pojďte! Z Boženiny studánky jsem se nemohl napít, tady zase nemůžu lítat, takže jdeme honem někam, kde lítat můžu. Nechápu co na tom přerostlým křoví vidíte! Jdem!" Tak jo, jdeme, ale hošku u nohy. Dutohlávek hodil opět ksicht č. 25, ale měl smůlu. Domašíroval u nohy až do lesa, kde následně vystřelil jak rychlý špunty, popadnul nejbližší kládu a jal se nás lákat k honičce. Nemusel se pochopitelně moc dlouho snažit, takže jsme celou cestu ke Krásné vyhlídce strávili házením kdejaké klády.

U Krásné vyhlídky jsme si v altánku dali z termosky čajík a z útrob batohu sváču a odhadovali co kde v té mlze tušíme za kopec, k čemuž nám byl nápomocen nákres Českého středohoří v altánku. Ešus se kupodivu k rozhlížení po okolí připojil a rozšafně opřený o zábradlí vejral do prostoru. Odhaduji, tuším správně, že neřešil kopce v mlze, ale srnce, který se nedaleko ozýval.

Pak ale páníček Zrzavohubce totálně zničil!! Vylezl totiž za altánkem na staré rozpadlé zábradlí z kulatiny a to teda neměl dělat. Zrzavohubec nesnáší, když někdo lozí po výškách a on za ním nemůže. Nejdřív spustil své obvyklé árie, pak přitvrdil a sdělil Davidovi, co si myslí o něm a o všech jeho předcích. Podle intenzity nadávek to vzal odhadem až k předkům neandrtálským. Když pak David ze zábradlí přeskočil do altánu, rozhodil tím zrzavého Dutohlávka definitivně. Ten nejdřív ztratil řeč a oněměl. Obratem se mu dar řeči ovšem vrátil a za hlasitého nadávání, do jaké rodiny se to přifařil, mastil honem do altánu.

To už ovšem David zase přešel zpátky na zábradlí, odkud na pana Dutohlávka posměšně vykřikoval. Pan Dutohlávek si to pochopitelně nemohl nechat líbit a hezky od plic mu to vrátil a mazal zase z altánu ven k zábradlí. Dali si to takhle dokolečka několikrát. A já jen čekala, kdy se buď pod Davidem prolomí to zpuchřelé zábradlí a já ho půjdu sbírat půl

kilometrů dolů pod kopec, neb zábradlí stálo na kraji srázu. A nebo kdy si Zrzavohubec ve své pomatenosti při lítání sem a tam a zase zpátky zláme ty svoje kozí nohy.

Ve zdraví jsme dopili čaj a dojedli sváču a popošli ještě nějaký ten kousek dál, tam jsme to otočili a dali návratovou. V Peruci jsme si zašli do hospůdky na zaslouženou obědovečeři a Ešus tatrunku. Svalil se s ní pod stůl a čekal, kdy dojíme my ("Bóóže těm lidem to trvá, než se najedí!! Jako by to nemohli vdechnout jako já."), aby se mohl narvat do kufru a tam si hodit šlofíka, než dorazíme domů, kde na něj čeká věča a pohodlný pelíšek.

Podle toho, že jsme o něm pak už doma ani nevěděli, usuzuji, že byl orvaný jak angrešt. Což mu ovšem nevadilo, aby den následující nevyrazil s Aischou na další rendes-vous. Na Kozí hřbety. Cesta tam se nesla v ryze muzikálovém duchu. Oba zrzavci byli nacpáni dozadu do našeho pidikufru (nechápu, proč se u škodovek dělají tak malé kufry!) a Aischa asi nemohla rozdýchat, že musí tak malý prostor sdílet s někým tak nemožně pitomým, jako je Ešus a tak si stěžovala. Ešus je gentleman a tak aby to nebylo Aische líto, přidal se k jejím stížnostem. Na co si stěžoval on, jest mi záhadou. Měl babu jen pro sebe? Měl. V tak malém prostoru? Měl. Bez toho, že by mu do toho mohl někdo kecat? Měl. Leč situace nevyužil, jen kušnil.

Zato po vypuštění z kufru se tedy tužil. Respektive tužili se s Aischou oba. Protože nikdo si tak navzájem nevyhoví v blbinkách a honičkách, jako vižla vižle. Což tedy někdy bylo krapet nebezpečné - vzhledem k tomu, že jsme se pohybovali právě na těch Kozích hřbetech. Což jsou skalní útvary, které ty kozí hřbety svým tvarem věrně připomínají. Takže původně zamýšlená zastávka na sváro s rozhlížením do okolí se musela přesunout do trošku nižších pater, aby se ti dva poblblíci navzájem nehodili dolů ze srázu.

K původně zamýšlenému cíli - mlýnu, kde se točil seriál Dva písaři - jsme ani nedorazili. Zastavili jsme se cestou na louce, kde jsme si měrou vrchovatou užívali tak zvaného statického venčení. To spočívá v tom, že se sejdou dva vhodné psí jedinci, schopní se navzájem uštvat. Páníčci pak mohou pohodlně jen vkusně postávat v prostoru a v případě nouze (pokud jde o statické venčení vižlích soukmenovců, je tato nouze velmi častá) se bleskurychle uhnout, ohnout, odskočit atd. A protože jsme byli vhodně vybavení, tak krom postávání jsme se mohli věnovat i nasávání. Svára. Tedy jen některý. David, který nám paničkám, dělal řidiče (a čoklům házeče), byl chudák na suchu.

Vynahrazoval si to ovšem honěním čoklů po poli a jejich zlobením. Což pochopitelně oba zrzavci vždy uvítali, protože pitominek není nikdá dost a třetí do mariáše se vždycky hodí. Když už nám začala být zima, otočili jsme to nazpátek. Zrzavci hupli dobrovolně do kufru (žádné nacpávání jako při cestě tam) a světe div se!! Zpátky to bylo bez muziky. No ono taky zpívejte, když jste uštvaní z honiček jak srna a servaný jak starý plakát. To jste rádi, že sedíte, hlava vám klimbá a těšíte se domů do pelíšku. Ovšem jen do té chvíle, kdy se zastaví před barákem a ... čeká na vás páníček jako na Aischu!

To pak únava-neúnava, vystřelíte z toho kufru a skáčete páníčkovi až na hlavu. A pro jistotu, aby to nebylo nikomu líto k tomu přiberete i ty ostatní a skáčete na hlavu i jim. A zblbnete tak i toho čokla Ešusího, že si taky musí zaskákat. A když se tam pak ještě zjeví kámoška Bonitka, je to už hotový čardáš. Že mu po tak bohatém vánočním programu ani nevadilo, že musíme do práce, asi moc zdůrazňovat nemusím, že? No řekněte - může si štěkavec přát lepší prožití svátků vánočních?